

Sygn. akt IV CSK 353/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. L.
przeciwko J. H.
o zapłatę i wydanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odmawia przyznania pełnomocnikowi powódki kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2012 r. Sądu Okręgowy w Ł., oddalił w powództwo B. L. przeciwko J. H. o zapłatę 500.000 zł tytułem zadośćuczynienia za cierpienia psychiczne oraz doprowadzenie do rozstroju zdrowia w związku z nieprofesjonalnym prowadzeniem przez pozwanego sprawy powódki, zapłatę kwoty 2500 USD tytułem zwrotu pobranego przez pozwanego wynagrodzenia i wydanie dokumentów. Na skutek apelacji powódki, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5 970 zł z ustawowymi odsetkami, oddalając apelację w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, to jest art. 445 § 1 i art. 448 k.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymieniającego oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę jej przyjęcia przez Sąd Najwyższy do rozpoznania, oczywista zasadność skargi oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika.

Taka sytuacja w sprawie nie ma miejsca. Należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy związany jest dokonanymi ustaleniami faktycznymi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a ich kwestionowanie nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można, przeto wnioskować w odwołaniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co w istotnej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania czyni skarżąca.

Pod pozorem naruszenia art. 445 § 1 i art. 448 k.c. skarżąca w istocie kwestionuje ustalenia Sądu Apelacyjnego z których wynikało, że pozwany, będący profesjonalnym pełnomocnikiem, nie tylko przyjął prawidłową strategię prowadzenia powierzonej mu przez pozwaną sprawy, lecz również dochował należytej staranności. Sąd Apelacyjny ustalił również, że pomiędzy rozstrojem zdrowia powódki, a postępowaniem pozwanego brak związku przyczynowego, z uwagi na to, że problemy zdrowotne powódki rozpoczęły się przed skorzystaniem z usług prawnych pozwanego.

Skarżąca nie zdołała, zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek pełnomocnika powódki o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym nie mógł zostać uwzględniony z uwagi na niezachowanie przez pełnomocnika wymogu z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Powołany przepis stanowi, że wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części. Pełnomocnik powódki nie złożył takiego oświadczenia. Brak oświadczenia takiej treści prowadzi do utraty prawa do wynagrodzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 września 2011 r. III SPP 27/11, nie publ.; z dnia 9 maja 2012 r., III CSK 77/11, nie publ.).